

CURIERUL ADVENTIST

ANUL XXXV Nr. 7

IULIE 1957

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și A-fia, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
Apare sub conducerea unui comitet

„El trebuie să crească,

Elva timp, influența lui Ioan Botezătorul a fost mai mare. Satana pregătise pentru Ioan Botezătorul jelușite onoruri care atrăgeau pe cuceritorii lumii. Deși cunoștea puterea pe care o avea, el refuza neconștient de a se deda la asemenea lucruri. Atenția fixată asupra lui o îndrepta spre Altcineva.

Apoi văzu cum valul de popularitate începu să se îndepărteze dela el, către Mîntuitorul. În fiecare zi, mulțimea din jurul lui scădea la număr. Cînd Isus veni dela Ierusalim, în părțile Iordaniului, lumea se grămădea în jurul Lui. Numărul ucenicilor Săi creștea zilnic. Mulți veneau pentru botez, și deoarece Isus însuși nu boteza, El împuternici pe ucenici să facă lucrul acesta. În jelușul acesta dovedi că aprobă lucrarea înaintașului Său. Dar ucenicii lui Ioan priveau cu gelozie popularitatea crescîndă a lui Isus. Ei erau porniți pe criticarea lucrării Lui. Nu trecu mult și ocazia se prezentă. Între ei și Iudei începu o discuție cu privire la botez,

iar eu să mă micșorez“

dacă are vreo putere de a curăți păcatele; ei susțineau că botezul lui Isus diferă cu totul de al lui Ioan. În curînd începură să se certe cu ucenicii lui Hristos în privința cuvintelor ce trebuia să fie folosite la botez, și în cele din urmă și cu privire la întrebarea, dacă Isus ar avea vreo drept să boteze.

Ucenicii lui Ioan veniră la el, plini de supărare, zicând: „Invățătorule, cel ce era cu tine, dincolo de Iordan, despre care ai mărturisit tu, iată că botează și toți oamenii se duc la El“. Prin cuvintele acestea, Satana ispitea pe Ioan. Deși misiunea lui Ioan aproape se încheiase, tot i-ar fi fost cu putință să pună piedeci lucrării lui Hristos. Dacă ar fi început să se laude, dacă s-ar fi supărat, sau dacă ar fi exprimat descurajare pentru faptul că a fost întrecut, ar fi semănat semințele dezbinării, ar fi încurajat invidia și gelozia, și ar fi împiedicat în mod serios progresele Evangheliei.

Din natură Ioan avea defectele și slăbiciunile obișnuite la oameni, dar legăturile cu iubirea dumnezeiască îl transformase. El locuise într-o atmosferă necontaminată de egoism și ambiție, și mult deasupra miasmelor geloziei. El nu manifestă simpatie pentru nemulțumirea ucenicilor săi, ci le arată cât de clar înțelegea legăturile cu Mesia, și cu câtă voie bună primise pe Acelu, pentru care pregătise calea.

El zise: „Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer. Voi înșivă îmi sînteți martori, că am zis: 'Nu sînt eu Hristosul, ci sînt trimis înaintea Lui. Cine are mireasă este mire; dar prietenul mirelui care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult, cînd aude glasul mirelui'. Ioan se înfățișa ca pe un prieten, și un trimis, care făcea legătura între cele două părți pregătind drumul pentru căsătorie. Cînd mirele și-a primit mireasa, misiunea prietenului încetează. El se bucură de fericirea acelora pentru unireu căroro a stăruit. Așa și Ioan fusese chemat să îndrepteze pe oameni la Isus, și el avusese bucuria de a fi martor la succesul lucrării Mintuitorului. El zise: „Această bucurie care este a mea, este deplină. Trebuie ca El să crească iar eu să mă micșorez“.

Fiindcă privise în credință la Mintuitorul, Ioan se ridicase pînă la înălțimea lepădării de sine. El nu căutase să atragă pe oameni la sine, ci să înalțe sufletele lor mereu — mereu mai sus, pînă vor ajunge să privească la Mielul lui Dumnezeu. Cît despre sine, nu fusese decît un glas, un strigăt în pustiu. Acum avea plăcerea de a admite tăcerea, și obscuritatea, ca ochii tuturor să poată fi îndreptați către lumina vieții.

Aceia care sînt sinceri în lucrarea lor de soli pentru Dumnezeu, nu vor căuta onoarea personală. Iubirea de sine va fi înghițită de iubirea pentru Hristos. Rivalitatea nu va mînji scumpa lucrare a Evangheliei. Vor recunoaște că și ei trebuie să proclame ca și Ioan Botezătorul: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii“. Ei vor înălța pe Isus, și împreună cu El întreg neamul omenesc va fi înălțat. „Așa vorbește Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică, și al cărui nume este sfînt. Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sînt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviez duhurile smerite, și să îmbărbătez inimile zdrobite“.

Sufletul profețului, golit de eul personal, era plin de lumina Dumnezeiască. În mărturia

depusă pentru slava Mintuitorului, cuvintele lui erau ca o continuare a celor vorbite de Hristos cu Nicodem. Ioan zise: „Cel ce vine din cer, este mai pe sus de toți. Cel ce este de pe pămînt este pămîntesc, și vorbește de pe pămînt. Cel ce vine din cer, este mai pe sus de toți... căci, Acela pe care L-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură“. Isus putea să zică: „Nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis“. Lui I s-a spus: „Tu ai iubit neprihănirea și ai urit neleguirea, de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu untelemn de bucurie, mai pe sus decît pe tovarășii Tăi“. Tatăl „nu I-a dat Duhul cu măsură“.

La fel se întîmplă și cu urmașii lui Hristos. Noi putem primi lumina cerească numai în măsura în care vrem să ne golim de eul personal. Noi nu putem înțelege caracterul lui Dumnezeu, nici nu putem primi pe Hristos în credință, decît atunci cînd sîntem dispuși să aducem orice gînd într-o robie la ascultarea lui Hristos. Tutturor acelora care procedează astfel li se dă Duhul Sfînt fără măsură. În Hristos „locuiește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El“.

Ucenicii lui Ioan spuneau că toți oamenii se ducea la Hristos, dar avînd o mai clară vedere, Ioan zise: „Nimeni nu primește mărturia Lui“. Așa de puțini erau dispuși să-L admită ca Mintuitor de păcate. Dar „cine primește mărturia Lui adeverește prin aceasta, că Dumnezeu spune adevărul“. „Cine crede în Fiul are viață veșnică“. Nu e nevoie de ceartă ca să știm, dacă botezul lui Hristos dă viață sufletului. Lipsit de Hristos, botezul ca orișicare slujbă, este o formă fără valoare. „Cine nu crede în Fiul nu are viață“.

Succesul lucrării lui Hristos, pe care Ioan îl primise cu atîta bucurie, a fost vestit și cîrmuitorilor din Ierusalim. Preoții și rabinii fusese geloși de influența lui Ioan cînd au văzut pe oameni că părăsesc sinagogile, și se duc cu grămada în pustie; dar acum era Cineva care avea o putere și mai mare în a atrage mulțimile. Acești mai mari ai lui Israel nu erau dispuși să zică împreună cu Ioan: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez“. Ei s-au ridicat cu o nouă hotărîre de a pune capăt acestei lucrări, care atrăgea pe oamenii din jurul lor.

Isus știa că ei nu vor cruța niciun mijloc pentru a crea neînțelegeri între ucenicii Săi și ai lui Ioan. El știa că șurtuna ce se aduna atunci, urma să smulgă pe unul din cei mai mari profeți din ciți au fost dați lumii. Din dorința de a evita orice ocazie de neînțelegeri sau de ceartă, El opri în liniște lucrarea Sa, și Se retrase în Galileea. Și noi la fel, rămîind credincioși față de adevăr, trebuie să evităm orice lucru care ar duce la neunire și neînțelegeri. Căci oridecîteori se învește

Dumnezeu a rinduit ca Sanctuarul să fie centrul adevăratei închinări. Calea, sau planul Său, în ce-l privește pe om, trece prin Sanctuarul Său. (Ps. 77,13). În decursul istoriei poporului eвреu pînă la răstignirea lui Hristos, Sanctuarul a fost locul de întâlnire al lui Dumnezeu cu omul păcătos. Cortul întâlnirii, respectiv sanctuarul din pustie, a început să existe dela muntele Sinai și a continuat să rămînă centrul închinării în tot decursul pribegiei prin pustie și al cuceririi țării Canaanului. Apoi, templul lui Solomon și cel care l-a urmat au fost onorate prin prezența lui Dumnezeu în ele.

Captivitatea babiloniană a lui Izrael a adus eвреilor mari necazuri spirituale, mai ales din cauză că Sanctuarul era distrus și serviciile sale întrerupte. În dorința de a păstra slujirea adevăratului Dumnezeu, eвреii au clădit mici sinagogi în diferite locuri ale exilului lor, totdeauna rugîndu-se cu fața îndreptată spre Ierusalim și tinzînd în viitor la o restaurare a slujirii din Templu. Cu această povară pe inimă, Daniel s-a rugat cu cea mai mare seriozitate ca Dumnezeu să-Și descopere din nou slava în Sanctuarul Său. Daniel 9,17.

Cei șaptezeci de ani de pustiire care veniseră asupra Ierusalimului erau aproape trecuți. Se apropia vremea întoarcerii din captivitate. Daniel credea profeția lui Ieremia privitoare la Ierusalim și iată-l acum mijlocînd înaintea lui Dumnezeu în vederea iertării păcatelor Izraelului, a așezării din nou a exilaților în căminul lor spiritual și cerînd ca Fața lui Dumnezeu să strălucească iar plină de îndurare asupra lor, din sanctuar. Dumnezeu a ascultat și a răspuns rugăciunii „preaiubitului”

Său slujitor. În timp ce el se mai ruga, omul Gabriel, pe care îl văzuse într-o vedenie anterioară, îl alinse și-i spuse: „O, Daniele, am venit acum să-ți dau pricepere și înțelegere; căci tu ești prea iubit. Deci ia aminte la cuvîntul acesta și înțelege vedenia.” vers. 22—23.

Și acum, Gabriel îi dă lui Daniel marea profeție cu privire la Mesia.

Ca o compensație pentru cele 70 de săptămîni în care poporul, cetatea și templul au fost coplect distruse, Dumnezeu avea să le asigure șaptezeci de săptămîni care fac tot alțiia ani, adică șapte perioade de cîte șaptezeci de ani de existență reînnoită, iar la sfîrșitul acestei perioade, departe de a însemna un sfîrșit al îndurărilor lui Dumnezeu, va aduce dimpotrivă acordarea unei teocrații desăvîrșite, în toată plinătatea ei.

Cu aceasta coincide iertarea păcatelor, aducerea unei neprihăniri veșnice, acordarea binecuvîntărilor aducătoare de mîntuire, pe care au promis-o profeții, și ungera Sfîntului Sfinților.”

Gabriel a început de acolo unde se oprise data trecută cînd venise la Daniel, zicînd: „Șaptezeci de săptămîni au fost hotărîte asupra poporului tău și asupra sîntei cetăți, pentru a se sfîrși cu jărădelegea și a pune capăt păcatelor, spre a aduce împăcare pentru nedreptate și o neprihănire veșnică, pentru a pecetlui vedenia și profeția și pentru a-L unge pe Cel Prea Sfînt.” vers. 24

Poporului eвреu urmau să-i fie acordate șapte-zeci de săptămîni sau patru sute nouăzeci de ani de existență reînnoită, pentru el și pentru sînta lui cetate. Incepînd

dela decretul pentru rezidirea și restaurarea Ierusalimului, această perioadă urma să se întindă pînă la Mesia, sau „Unsul”. La mijlocul celei de a șaptezecăa săptămîni, Mesia trebuia să fie „stîrpit”. (vers. 25—27). Deși Hristos era „stîrpit” dela mijlocul săptămîinii,

confirmarea legămîntului continua pînă la sfîrșitul săptămîinii. Timp de trei ani și jumătate, eвреii au refuzat să-L primească pe Hristos, deși serviciile în templu sau întrerupt prin sfișierea perdelei dinlăuntru. Oțîrîndu-se pe Sine însuși ca jertfă odată pentru totdeauna, El a pus capăt tuturor jertfelor levitice. Jertfa Lui le-a înlocuit. le-a pus deoparte. Cînd a venit Isus, umbrei Lui i s-a pus capăt.

În această profeție a fost prezisă lucrarea lui Mesia. Într-adevăr rostiul cel mai important

al acestei profeții a fost să desemneze persoana lui Mesia și să indice timpul venirii Sale. Această lucrare, ar fi, în scurte cuvinte, următoarea:

SANCTUARUL SĂU

rea:

a. Să pună capăt fărdelegii. În decursul întregii sale istorii, Izrael a călcat legămîntul lui Dumnezeu. Avertizare după avertizare le-a fost trimisă prin profeți. Căci legămîntul nu putea fi păzit prin propria lor putere. Isus a venit ca să nimicească puterea fărdelegii, să sfarme capul șarpelui, să smulgă din mîinile tiranului stăpînireă uzurpată, și să statornicească împărăția Sa de iubire în inimile oamenilor pe ruinele împărăției lui satan, pentru ca acolo unde a domnit păcatul și moartea, să domnească de acum încolo neprihănirea și viața prin Hristos.

b. Să pună capăt păcatelor. „Ceace Legea nu putea face, intrucît era slabă datorită cărnii, Dumnezeu a osîndit păcatul în carne adică în firea pămîntească, trimișînd pe propriul Său Fiu într-o fire asemănătoare cu a cărnii păcătoase”.

H R I S T O S

Ș I

(Rom. 8,3) A luat El însuși un trup de carne și singe „pentru ca prin moarte să nimicească pe acela care avea puterea morții, adică pe diavolul.“ Evrei 2,14 „Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului.“ 1 Ioan 3,8. El a venit să pună capăt păcatului, să-l înlăture și să-l desjînțeze, pentru ca acesta să nu se mai poată ridica împotriva noastră la judecată. El a venit să „pecetluiască păcatele“, pentru ca ele să nu mai apară sau să se ridice împotriva noastră să ne învinovățească și să ne osindească. O pecetie a fost pusă asupra păcatului întocmai ca în cazul diavolului când a fost pusă o pecetie asupra Adinului în care acesta a fost aruncat. Apoc. 20,3

c. Să facă împăcarea pentru fărădelege. „Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine însuși“ 2 Cor. 5,19. Păcatul l-a înstrăinat pe om de Dumnezeu. Hristos a venit să aducă din nou laolaltă pe Dumnezeu și pe om. Prin jertfa Lui ispășitoare El a satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu, iar prin viața Sa El a deschis calea pentru oameni să se întoarcă la Dumnezeu.

„Domnul Isus Hristos a fost rinduit ca „o jertfă de ispășire“. Romani 3,25. Această ispășire a fost „în singele Lui“, ceea ce arată că ea se referă la moartea Sa pe cruce. Ispășirea este pedeapsa pentru păcat, pedeapsa pentru călcarea legii și ea aparține lui Dumnezeu. Este o taină în șaptele că Dumnezeu este Acel care aduce jertfa, și tot El este Cel căruia i se aduce această jertfă. Dumnezeu era în Hristos împăcînd lumea cu Sine însuși.“

Hristos a murit pentru păcatele întregii lumi. „El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale întregii lumi.“ 1 Ioan 2,2. Toate nelegiuirile săvîrșite de noi, au fost puse asupra Lui. (Is. 53,6) El „a gustat moartea pentru fiecare om.“ (Evrei 2,9)

d. „Să aducă o neprihănire veșnică. În loc să pună capăt păcătosului, Hristos a găsit o altă cale, și anume să-l salveze pe păcătos de sub păcat, îngrijind ca el să capete o neprihănire. Dacă omul ar fi rezistat la început, nevinovăția lui ar fi constituit neprihănirea lui. Dar, intrucît omul a căzut în păcat, el are nevoie de cineva care să-l apere. Hristos a îngrijit de apărare; meritul Jertfei Sale este neprihănirea noastră. Cu aceasta noi satisfacem toate cerințele Legii. „Prin El, și voi sînteți în Hristos Isus, care a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune și neprihănire.“ 1 Cor. 1,30 „Pe Cel care n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut să fie păcat pentru noi, pentru ca noi să fim făcuți neprihănirea lui Dumnezeu, în El.“ 2 Cor. 5,21

Omul nu poate să facă ispășire pentru păcatele sale. De aceea Dumnezeu a îngrijit de neprihănire pentru el. „Nu este nici unul neprihănit, nici unul măcar“, și „toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu“, „căci toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu.“ Rom. 3,10.19.23 „Dar acum“ continuă apostolul, „s-a arătat o neprihănire pe care o dă

Dumnezeu, fără Lege... însuși neprihănirea lui Dumnezeu, care vine prin credință în Isus Hristos la toți și peste toți cei care cred.“ vers. 21,22 „Impotriva tabloului negru al păcatului care s-a înmulțit peste măsură de mult, Pavel ne dă acum solia glorioasă a neprihănirii lui Dumnezeu“. Minia lui Dumnezeu s-a arătat împotriva oricărei nelegiuiri și a oricărei necinstiri a lui Dumnezeu de către oameni. Oamenii au nevoie de neprihănire și nu o au. Acum este descoperită o neprihănire pe care Dumnezeu o dă omului...“

„Problema tuturor problemelor cu privire la păcat, este: Cum poate Dumnezeu să-l curețe pe vinovat? Răspunsul este că Dumnezeu nu poate să curețe pe păcătos decît dacă pedeapsa este deplin ispășită... Ispășirea este pedeapsa pentru păcat, pedeapsa pentru Legea călcată și aceasta o datorăm noi lui Dumnezeu.“...

„Aici însă intervine vestea cea bună. Dumnezeu îl socotește neprihănit pe oricare om care are credință în Isus, indiferent dacă este dintre evrei, tăiat împrejur, sau dintre neamuri, netăiat împrejur. Temelia acestei neprihăniri este neprihănirea lui Hristos și singele Său, dar este totuși și o condiție: această condiție este credința.“

e. Să pecetluiască vedenia și profeția. Profeția ne-a redat mai dinainte biografia lui Hristos, nașterea Sa, viața și lucrarea Sa, trădarea și moartea Sa, îngroparea și învierea Sa, înălțarea și calitatea Sa de preot. Acum El a venit ca să pecetluiască toate profețiile vechiului Testament care se referă la El, ca Mesia. El le-a împlinit și a confirmat adevărul lor.

Profeția declara: „Să știi dar și să înțelegi, că dela darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, pînă la Mesia, Cirmuitorul, vor fi șapte săptămîni și șizeci și două de săptămîni.“ Daniel 9,29. Din cele șizezeci de săptămîni, trebuiau să treacă șizeci și nouă și apoi urma să vină Mesia. Decretul care a marcat începutul celor șizezeci de săptămîni, s-a dat în anul 457 în Hr. Cei 483 de ani au cuprins perioada pînă la anul 27 d. Hr. În mod precis în vremea aceea Mesia a fost „uns cu Duhul Sfînt și cu putere“ (Fapte 10,38), cu ocazia botezului Său. Hristos Și-a început apoi lucrarea. El a introdus Noul Legămînt și l-a întărit pentru o săptămîină. Acesta a constituit „începutul Evangheliei.“ (Marcu 1,1)

Scopul cel veșnic al lui Dumnezeu de a mîntui pe oameni, legămîntul Său veșnic care a existat dela început, acum a ieșit la iveală în toată plinătatea Sa ca noul legămînt. Israelul a călcat legămîntul, dar Dumnezeu este credincios și ține încă la scopul Său de a mîntui. Prin Hristos s-au statornicit legăturile unui nou legămînt, întemeiat pe promisiuni mai bune. (Ier. 31,31—34), Hristos a venit să întărească acest legămînt (1) prin învățăturile și minunile Sale (2) prin moartea și prin învierea Sa (3) prin rînduirea botezului și a Cinei Domnului și (4) acordînd darul Duhului Sfînt credincioșilor. Ungerea Sa de către Duhul Sfînt a fost o arvună

a ungerii întregii Biserici, pentru ca lucrarea pe care El a început-o să poată fi continuată de către aceeași putere și autoritate. (Fapte 1,8, Ioan 14,12)

Ungerea Celui Prea Sfânt

Acesta este un pas... în schița pe care ne-o dă Daniel, a lucrării lui Mesia, și el ne aduce de-a-dreptul în sanctuarul din ceruri. După ce a îndeplinit prezentarea jertfei Sale, Hristos ne este arătat aici ca intrând în prezența Tatălui Său, (Ebrei 9,24) „ca slujitor al Sanctuarului și al adevăratului cort, care a fost ridicat de Domnul și nu de om.” (Ebrei 8,2). Cuvintele ebraice întrebunțate aici (Daniel 9,24) și traduse „Prea Sfânt”, sînt întrebunțate în mod obișnuit atunci cînd este vorba de Sanctuar și nu despre persoane. „Ca să consacre un loc prea sfînt” (Mofjatt). Ungerea Celui Prea Sfînt trebuie să se refere în acest caz la ungerea sanctuarului ceresc atunci cînd Hristos S-a înălțat la cer.

Ungerea Celui Prea Sfînt a fost un eveniment glorios. A fost ocazia cînd s-au petrecut două întîmplări esențiale, în legătură cu mîntuirea omului. Unul din aceste evenimente a fost înălțarea lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu în cer. Celălalt a fost revărsarea Duhului Sfînt asupra Bisericii de pe pămînt. Amîndouă s-au petrecut în același timp, iar cel de al doilea a fost o consecință a primului, și amîndouă luate laolaltă constituie ungerea sanctuarului ceresc, sau a „celui prea sfînt”.

În predica sa din ziua Rusaliilor apostolul Petru, pune împreună aceste două mari manifestări ale slavei lui Hristos. După ce a afirmat învierea lui Isus și a continuat arătîndu-L în ceruri, apostolul spune: „Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit dela Tatăl promisiunea Duhului Sfînt, a turnat ce vedeți și auziți.” (Fapte 2,33). Aici, apostolul pune împreună înălțarea lui Hristos și primirea Duhului Sfînt.

Înălțarea lui Hristos a pregătit calea pentru venirea Duhului. Facem bine să prîzim aceste două evenimente în ordinea în care ele s-au produs. În ce privește înălțarea Sa, apostolul Pavel scrie că „Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și L-a dat un Nume care este mai pre sus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pămînt sau de sub pămînt; și fiecare limbă să mărturisească că Isus Hristos este Domnul spre slava lui Dumnezeu Tatăl.” Filip. 2,9—11.

Aceasta s-a întîmplat inițial după învierea Sa, cînd Hristos S-a înălțat la cer cu trofeele jertfei Sale. „Cînd S-a suit în înălțimi” ni se spune că „a condus o oștire de captivi și a dat daruri oamenilor”. (Efes. 4,8) Sfinții care au ieșit „afară din mormînt după învierea Lui”, (Matei 27,51—54) L-au însoțit în curțile de slavă și s-au unit cu fîințele cerești la slujba de inaugurare a Răscumpărătorului lumii.

Tată aici o prea frumoasă descriere a acestui glorios eveniment:

„Tot cerul aștepta să salute pe Mintuitorul în curțile cerești. Pe cînd Se înălța, El era în frunte, și mulțimea robilor liberați la învierea Lui, îl urma. Oastea cerească, cu strigăte și aclamații de laudă și cîntări cerești, lua parte la cortegiul acela plin de veselie.

Cînd s-au apropiat de celatea lui Dumnezeu, îngerii care făceau escorta au strigat:

„Porți, ridicați-vă capetele,
Ridicați-vă, porți veșnice,
Ca să între Impăratul Slavei!”

Plini de voie bună îngerii păzitori au răspuns:
„Cine este acest Impărat al slavei?”

Ei spun cuvintele acestea nu pentru că nu știu cine este El, ci pentru că doresc să audă răspunsul plin de bucurie negrăită:

„Domnul cel tare și puternic,
Domnul cel viteaz în lupte.
Porți, ridicați-vă capetele;
Ridicați-le porți veșnice,
Ca să între Impăratul Slavei!”

Din nou se aude provocarea: „Cine este acest Impărat al slavei? Deoarece îngerii nu obosesc niciodată de a auzi cum Numele Lui este înălțat, Ingeri, însoțitori dau răspunsul:

„Domnul oștirilor:
El este Impăratul slavei!”

Atunci porțile cetății lui Dumnezeu se deschid larg, iar mulțimea îngerească trece într-o revărsare răsunătoare de muzică încîntătoare.

Tată tronul și în jurul lui curcubeul făgăduinței. Tată heruvimii și serafimii. Sînt adunați conducătorii oștirilor îngerești, fiii lui Dumnezeu, reprezentanții lumilor necăzute. Sfatul ceresc înaintea căruia Lucifer acuzase pe Dumnezeu și pe Fiul Lui, reprezentanții acelor ținuturi lipsite de păcat asupra cărora gîndise să-și întindă dominația, toți sînt de față pentru a saluta pe Răscumpărător. Ei sînt plini de nerăbdare de a sărbători biruința Lui și de a-L proslăvi ca Impărat al lor.

Dar El le face semn să se dea înapoi. Nu încă; El nu poate să primească coroana slavei și haina împărătească. Merge înaintea Tatălui Său. Arată ținuta Sa rănită, coasta împunsă, picioarele vătămate; Iși înalță mîinile care poartă urmele cuielei. Arată semnele biruinței Sale. Înfațișează înaintea lui Dumnezeu snopul de legănat, pe aceia înviați cu El ca reprezentanți ai acelei mari mulțimi care va învia la a doua Lui venire. El se apropie de Tatăl înaintea Căruia este bucurie pentru fiecare păcătos care se pocăiește; Care se bucură cu cîntare chiar pentru unul singur. Înainte de a se fi așezat temeliele pămîntului, Tatăl și Fiul se uniseră într-un legămînt pentru răscumpărarea omului dacă el ar fi fost biruit de Satana. Ei dăduseră mîna într-un solemn legămînt că Hristos se va face garant pentru neamul omnesc. Legămîntul acesta fusese împlinit de Hristos, cînd strigase pe cruce: „S-a sfîrșit”, El Se adresase Tatălui. Înfelegerea fusese împlinită. Acum El

zise: „Tată, s-a sfârșit. Am împlinit voia Ta, o, Dumnezeu! Meu! Am săvârșit lucrarea de răscumpărare. Dacă dreptatea Ta este mulțumită, vreau ca și aceia pe care Mi i-ai dat să fie cu Mine, acolo unde sînt Eu.“

Glasul lui Dumnezeu se aude rostind că dreptatea este împlinită. Satana este înfrînt. Cei ai lui Hristos de pe pămînt, care muncesc și se luptă sînt „primiți în Prea Iubitul Lui.“ Înaintea îngerilor din cer și a reprezentanților lumilor necăzute, ei sînt declarați îndreptățiți. Unde este El, acolo va fi și biserica Lui. „Bunătatea și credincioșia s-au întîlnit, dreptatea și pacea se sărută.“ Brațele Tatălui cuprind pe Fiul Său și se dă cuvîntul: „Toți îngerii lui Dumnezeu, să I Se închine.“

Hristos este acum înălțat la dreapta Tatălui Său. Ingerii I Se închină. Lucrarea de răscumpărare a fost dusă la capăt. Dreptatea a fost satisfăcută. Făpturile cerești se unesc într-o nouă cîntare. „Ei ziceau cu glas tare: ‘Vrednic este Mielul care a fost junghiat să primească puterea și bogăția, înțelepciunea și tăria, onoarea și gloria și binecuvîntarea.’“ Apoc. 5, 12. Jertfa Lui ispășitoare a fost acceptată și rugăciunea ca cei pe care El I-a adus cu Sine, să fie primiți și să rămîna cu El, a fost ascultată. Ca cele dintii roade ale secerișului, ei reprezintă mulțimea cea mare care va ieși din morminte la a doua venire a Lui. Acum Hristos este gata să mijlocească în favoarea copiilor Săi care luptă și mărturisesc aici pe pămînt.

Înainte de plecarea Sa de pe pămînt, El a promis să trimită ucenicilor pe Mîngîietorul. „Voi ruga pe Tatăl“, spune Isus, „și El vă va trimite un alt Mîngîietor care va rămîne cu voi în veac, și acesta este Duhul Adevărului.“ Ioan 14, 16. 17. Hristos a prezentat imediat această cerere Tatălui și a primit jăgăduința că va fi împlinită. Ziua Rusaliilor a fost un semn pe pămînt că promisiunea Duhului Sfînt a fost dată. Isus a fost uns cu Duhul Sfînt, la boțelul Său, ca o cheazășie că întreaga Biserică va fi unsă cu aceeași putere. Acum, făcut „Domn și Hristos“ (Fapte 2, 36), I s-a dat toată puterea în cer și pe pămînt ca să o întrebuițeze în lucrarea de mîntuire.

Ucenicii trebuiau să rămîna în Ierusalim și „să aștepte promisiunea Tatălui“ (Fapte 1, 4), despre care El le vorbise mai înainte. Acum, „cînd a venit ziua Cincizecimii, ei erau toți împreună într-un singur loc. Toți au fost umpluți de Duhul Sfînt.“ (Fapte 2, 1—4). Ziua Cincizecimii a fost semnalul pe pămînt că inaugurarea lui Hristos ca Răscumpărător al Omului, a fost săvîrșită...

„Cînd Hristos trecu porțile cerului, El a fost întronat în mijlocul adorării îngerilor. De îndată ce s-a încheiat această ceremonie, Spiritul Sfînt se coborî asupra ucenicilor în torente bogate, și Hristos a fost cu adevărat proslăvit, chiar cu slava pe care o avusese la Tatăl din veșnicie. Revărsarea dela Rusalii era vestirea din partea Cerului că întronarea Mîntuitorului

a fost săvîrșită. Potrivit jăgăduinței Sale El trimise Spiritul Sfînt din ceruri asupra urmașilor Săi, ca un semn că El a primit, ca preot și Împărat, toată puterea în cer și pe pămînt, și era Cel Uns pentru poporul Său.“

Înălțarea Mîntuitorului ca Domn și Hristos, primirea Duhului Sfînt de către Hristos pentru Biserica Sa, acceptarea meritelor jertfei Sale ispășitoare și intrarea Sa în prezența Tatălui în favoarea celor păcătoși, toate acestea sînt cuprinse în „ungerea Celui Prea Sfînt“. Sanctuarul din cer a devenit astfel centrul lucrării de mîntuire. De acum încolo, orice adevărată slujire, are drept centru Sanctuarul din Ceruri. La aceasta s-a referit Hristos, atunci cînd a spus femeii Samaritence: „Vine ceasul, crede-Mă, cînd nu vă veți mai închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. (Ioan 4, 21). Nici Garrizim, nici Sionul, nici vreun alt loc de pe pămînt, nu vor mai fi vreedată centrul adevăratei slujiri după ce lucrarea lui Hristos pe pămînt a fost împlinită, și El și-a luat locul la dreapta Tatălui în cer.“

Adevăratul Sanctuar în Cer.

Punctul cel mai însemnat al celor spuse, este că avem un Mare Preot, care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri; un slujitor al Sanctuarului și al adevăratului cort, pe care I-a ridicat Domnul și nu omul.“ Ebrei 8, 1. 2.

Atenția adevăratului închinător este acum îndreptată spre Sanctuarul din ceruri, „adevăratul cort, pe care Domnul, I-a ridicat, și nu omul.“ Cînd Hristos a murit pe cruce și perdeaua dinlăuntru templului s-a rupt de sus pînă jos, slava Domnului s-a depărtat, și nu numai din templul evreilor, ci chiar de pe acest pămînt. Niciodată nu va mai fi iarăși un sanctuar pămîntesc, care să cuprindă slava lui Hristos și să poată fi socotit ca centrul al adevăratei slujiri pe acest pămînt. Vor exista locuri de închinare împrăștiate pe întreg pămîntul, dar centrul dumnezeesc al oricărei slujiri, va fi în ceruri, acolo unde fiecare va putea să aibă deopotrivă intrare liberă, prin Hristos, Marele Preot.

Ștefan, „un om plin de credință și de Duhul Sfînt“, a fost rînduit de către apostoli să predice Evanghelia la Ierusalim. (Fapte 6, 5). El făcea „minuni mari și semne în mijlocul poporului“, vers. 8, și „Cuvîntul lui Dumnezeu creștea; iar numărul ucenicilor se mărea foarte mult în Ierusalim, și un mare număr de preoți veneau la credință.“ vers. 7. Ștefan predica despre lucrarea lui Hristos în ceruri. Faptul că un mare număr de preoți au primit Evanghelia, arată că Ștefan nu mai lăsase niciun loc preoției pămîntești în învîțătura sa.

Dar și mai departe se poate vedea că Ștefan a încercat să îndrepte gîndurile ascultătorilor săi spre Hristos în Sanctuarul cereș. Iată, înainte de toate, că însuși acuzația pe care Sinedriul a adus-o împotriva lui prin martori

mincinoși, ne dovedește aceasta. Ei îl învinuiesc: „Omul acesta nu încetează să spună cuvinte de hulă împotriva locului sfânt și împotriva Legii. Într-adevăr l-am auzit zicând că acest Isus din Nazaret, va distruge acest loc și va schimba obiceiurile pe care ni le-a lăsat Moise.“ (vers. 13. 14). Evreii nu puteau să rostească împotriva lor înșiși o mai mare condamnare decât aceea conținută în cuvintele lor de învinuire. Într-adevăr ei admit că Ștefan le-a spus, că templul a fost lăsat pustiu și că ceremoniile lăsate de Moise au fost înlăturate. Prin această învinuire, de fapt ei au recunoscut în mod public că sacrificiile și ceremoniile lor pămîntești și-au pierdut orice însemnătate și că ei L-au respins pe Hristos, Mintuitorul lor.

În al doilea rînd, Ștefan a atins culmea predicării sale atunci cînd a rostit adevărul că „Cel Prea Înalt nu locuiește în temple făcute de mîini omenești“, ci, așa cum a spus profețul: „Cerul este scaunul Meu de domnie iar pămîntul este așternutul picioarelor Mele; ce casă Îmi veți zidi voi Mie?, spune Domnul, sau care este locul Meu de odihnă? N-a făcut oare mîna Mea toate aceste lucruri?“ (Fapte 7, 48—50). Slava lui Hristos era mult prea mare spre a putea fi cuprinsă în vreă casă făcută de mîini omenești. Chiar templul lui Solomon a fost o încercare zadarnică, totuși Dumnezeu i-a acordat harul prezenței Sale. Acum însă, cînd Năzuința tuturor neamurilor se arătase și fusese respins și jertfit, nu mai exista nici un loc pe pămînt demn să-L primească. Numai la dreapta „Măririi în ceruri“ mai putea El găsi „odihnă“. Dar ei l-au batjocorit pe Ștefan și au respins solia lui. La sfîrșit, credinciosul slujitor al lui Dumnezeu i-a mustrat pentru încăpățînarea și împietrirea inimii lor, și pentru faptul că se împotriveau puterii Duhului Sfînt. (vers. 51). Iar ei, drept răspuns, „au scrișnit din dinți împotriva lui... și l-au omorît.“

Aceasta ne aduce acum la cea de a treia dovadă din predica lui Ștefan că Dumnezeu dorea ca orice adevărată închinare să-și aibă centrul în ceruri. Ștefan, după ce și-a rostit cu credincioșie solia, este acum în mîinile unei glăate ucigașe. Puterile îl părăsesc. El trebuie să-și pecetluiască mărturia cu propria sa viață. Învinuirea pe care oamenii au aruncat-o împotriva Învățătorului său, era acum rostită împotriva lui. Dar El a deschis însăși cerurile și l-a lăsat pe Ștefan și întregul popor să-L privească pe Isus, la dreapta Tatălui în ceruri. Încă odată,

Ștefan, „plin de Duhul Sfînt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stînd la dreapta lui Dumnezeu și a spus: „Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului, stînd la dreapta lui Dumnezeu.“ (vers. 55. 56). Cuprinși de o furie și mai mare, ei l-au lîrît afară din cetate și l-au împroșcat cu pietre pînă cînd a murit.

Acest eveniment a încheiat cele șaptezeci de săptămîni profetice. Istoria sanctuarului pămîntesc s-a încheiat pentru totdeauna, iar adevărații închinători puteau fi văzuți privind spre ceruri, spre Isus, Domnul și Hristosul lor, care slujea în adevăratul cort, făcut nu de om ci de Dumnezeu. De acum încolo lucrarea de mîntuire este condusă din sanctuarul din ceruri care devine centrul acestei lucrări.

„Sanctuarul din cer este locul principalei lucrări a Domnului Hristos pentru mîntuirea oamenilor. El interesează deci, pe orice suflet care trăiește pe pămînt. El prezintă vederii noastre planul mîntuirii pînă la încheierea lui la sfîrșitul veacului; și ne arată în ce fel se va sfîrși lupta prin triumful dreptății asupra păcatului. Este deci de cea mai mare importanță, ca toți să cunoască bine aceste subiecte, și să fie în stare a da răspuns oricui întrebă despre temeiurile fericitei nădejdi.

De aici înainte, satan este hotărît să-și subjuge adevărul privitor la slujba mijlocitoare a lui Hristos. Începînd cu Evreii plini de încăpățînare și continuînd cu creștinătatea apostaziată, satan a hotărît să orbească inimile oamenilor cu privire la lucrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc. Planul de răscumpărare, așa cum a fost descoperit, avîndu-L pe Hristos ca locșitor și preț de răscumpărare al omului, a fost trunchiat în mîinile oamenilor. În loc să-L privească pe Hristos ca reprezentant al omului înaintea lui Dumnezeu, satan a instituit un reprezentant pămîntesc. Apostolii au remarcat vicleșugul subtil care ducea dela credința în Hristos la credința în antihrist care era de acum la lucru în acele zile. A venit apoi timpul cînd a fost instituită o întreagă imitație a sistemului mijlocitor în templul lui satan de pe pămînt și prin trimișii săi, satan s-a dat pe sine însuși ca Dumnezeu, spre a primi închinare ca Dumnezeu. Ceva mai departe ne vom ocupa în mod deosebit cu dezvoltarea pe care a luat-o acest fapt.

(va urma)
S. N.

BUCURIA STRINGERII ROADELOR

„Cel ce umblă plingînd cînd aruncă sămînța, se va întoarce cu veselie cînd își strînge snopii”. Ps. 126, 6.

Pe lingă interpretarea spirituală ce se poate da cuvintelor din psalmul citat mai sus, se pot scoate învățături interesante și cînd privim prezentarea lor literală.

Cei ce se preocupă cu lucrările agricole, știu că nu totdeauna semănatul se poate face în condițiunile cele plăcute, prezentate în culori trandafirii de poeți, și cîntat cu tonuri mișcătoare de către cîntăreși.

Adeseori împrejurările aratului și semănatului sînt profunice. Citeodată pămîntul uscat produce usturimii tălpilor picioareor. Adesea vîntul zvrîte în ochi, praful produs cu ocazia răsturnării brazdelor. Iar cînd se întîmplă să plouă, situația este și mai neplăcută, căci, udat fiind de ploaie, plugarul este expus să răcească, să se îmbolnăvească. Situații de felul acesta fac pe

trădătorul de pe ogor să-i lăcrimeze ochii sub greutatea lucrului. Probabil că psalmistul făcuse și el astfel de experiențe care l-au inspirat să scrie cuvintele de mai sus.

Dar nici prin minte nu-i trece muncitorului harnic să-și inceleze lucrul. El știe că dacă trece timpul favorabil, timpul potrivit pentru însămînțări, atunci viitoarea recoltă poate fi compromisă. De aceea, își încordează puterile, suportă riscurile și ară mereu, ară cu nădejde. Privind la grăunțele din mina sa, el vede prin credință lanurile verzi legănate în bătaia vîntului, vede culoarea aurie a griului copt și simte de pe acum plăcerea strîngerii la piept a snopului greu de boabe, care, peste pușin timp, după treierat și măcinat, se vor transforma în făină, iar aceasta în pîinea noastră cea de toate zilele. Pare că simte de pe acum, mirosul olăcut al pîinii calde.

Muncitorul uită de suferințele îndurate cu ocazia însămînțării, atunci cînd se află sub impresia bucuriei strîngerii roadelor. El știe că munca este condiție de sănătate și de existență. Mișcarea, face organismul să funcționeze în bune condițiuni. Singele este încărcat cu oxigenul necesar funcțiunilor sale multiple în corp, și este apoi împins a și le îndeplini. Buna funcționare a organismului, produce plăcere de viață, bucuria de a trăi; iar în roadele pămîntului se află principiul hrînirii, al susținerii vieții prin hrană. De aceea este atît de mare bucuria cu ocazia strîngerii roadelor, deoarece în aceasta se vede garantarea sau asigurarea menținerii vieții, acest bun atît de scump, acordat de Bunul Dumnezeu.

Odată cu strîngerea recoltei, omul se bucură că este în măsură să se achite de obligațiile sale de onoare, obligațiile cetățenești, să aducă un aport la susținerea familiei mai mari, care este țara în mijlocul căreia trăim. Orice cetățean, și cu deosebire credinciosul, va socoti ca o bucurie, faptul că are posibilitatea de a se achita de partea sa de datorie către Țară, precum și către Acela din mina Căruia se revarsă peste pămînt belșugul tuturor binecuvîntărilor primite.

Dacă psalmistul ne prezintă ca pe o experiență a sa, prima parte a versetului citat, adică unele greutăți care au loc cu ocazia însămînțatului, tot ca pe o experiență a sa prezintă și bucuria strîngerii roadelor cînd zice: „Se întoarce cu veselie cînd își strînge snopii”.

Fie ca binecuvîntarea cerească să se reverse din plin asupra tuturor eforturilor stăruitoare depuse și în acest an cu ocazia însămînțărilor, plivirilor, prașilelor și celorlalte munci, și să prilejuiască astfel o mare bucurie cu ocazia strîngerii roadelor.

RED.

Iubirea, principiul călăuzitor în slujba Evangheliei

Prel, GH. GRAUR

Eind cineva își îndeplinește lucrarea sa cu plăcere, cu tragere de inimă cu iubire, el devine un artist, iar lucrarea sa primește un colorit deosebit, pe care nu l-ar fi avut dacă ar fi fost îndeplinită fără plăcere sau cu repulsie. Adesea se poate găsi bucurie chiar într-o ocupație obișnuită a vieții, pînă acolo încît ea să devină o pasiune, pentru cel ce o profesează, întocmai cum pictorul își iubește pinzele și penelul său, iar muzicianul vioara și pianul său. Nu fără rost deci a exprimat cineva aceste cuvinte: „Dați-mi un om care să știe să cînte atunci cînd lucrează și vă voi dovedi că el are armonie în sufletul său”.

Dacă faptul acesta este adevărat cu privire la îndeletnicirile obișnuite, cu cît mai corespunzător este el aplicat la lucrarea cea minunată de vestirea Evangheliei. În activitatea oricărui creștin — și cu alții mai mult a vestitorului Evangheliei — se pot descoperi bucurii care vor face ca viața să fie vrednică de a fi trăită pe acest pămînt, pregătindu-se astfel pentru viața cea veșnică.

Acela care trăiește în pace cu cei ce-l înconjoară și cu tot ce este în jurul său, fie că soarele strălucește pe cer sau plouă, fie că este cald sau frig, că întâlnește un prieten sau neamic, va privi lucrarea sa ca o plăcere. El va scoate în evidență partea frumoasă a vieții, ocolind spinii sau amărăciunile. Numai astfel de oameni pot să aibă succes ca predicatori, mai ales dacă se află într-un cîmp mai dificil.

Cînd inima este plină de iubire, întreaga înfățișare a vieții va fi schimbată. Iubirea, fiind una din roadele Duhului Sfînt, va influența toate împrejurările în care ne îndeplinim slujba noastră așezîndu-le într-o lumină deosebit de frumoasă. Iubirea este cea mai puternică pasiune a inimii omenești și cînd iubirea de Dumnezeu pune stăpînire asupra sufletului nostru, atunci toți norii dispar, iar greutățile și cercările sînt suportate cu bucurie. Atunci viața primește un înțeles nou, noi sîntem gata să aducem orice sacrificiu, iar servirea lui Hristos devine pentru noi o bucurie și va fi bine primită de Dumnezeu. O fire morocănoasă nu place nici oamenilor, nici lui Dumnezeu. Avînd de-a face cu persoane care și-au pierdut buna lor dispoziție, se va constata în curînd că aceasta este o adevărată pedeapsă. Singură iubirea înfrumusețează viața și face ca orice lucrare să devină o plăcere.

Cînd iubirea pentru lucrare umple inimile servilor lui Dumnezeu, atunci răspunderea se aduce la îndeplinire foarte ușor și este socotită chiar ca un privilegiu. Astfel de oameni nu vor fi nici morocănoși, nici indispuși și nici nu se

vor plînge de greutatea slujbei lor. În inima lor se află principiul iubirii, care face ca toate pozerile să fie ușoare și orice datorie să fie îndeplinită cu bucurie.

Iubirea, un atribut constringător

Iubirea este însușirea cea mai activă și mai constringătoare a inimii omenești. Ea este pasiunea supremă a sufletului. Nu există nicio tendință și nicio dorință firească altă de puternică după cum este iubirea. Nu există nimic, în ochii lui Dumnezeu, care să poată lua locul iubirii în viața unui predicator creștin. Descrierea iubirii pe care o face apostolul Pavel în 1 Cor. 13, este numai la superlativ, adică în gradul cel mai înalt. Așa după cum un desertent recomandă altora minunatele însușiri din 1 Cor. 13, ar trebui să și le aplice și personal, și să se întrebe dacă a ajuns să și le însușească; iar dacă nu a ajuns, să se străduiască a le imprima așa fel în caracterul său, încît să-i fie întreșesute într-însul, căci iubirea este singura pasiune mare a sufletului, care ajută omului să se asemene cît mai mult cu Dumnezeu.

Oamenii simt dacă avem iubire față de ei

In slujba Evangheliei, iubirea este însușirea principală și esențială care ne asigură succesul. Un deservent nu poate avea un adevărat succes dacă nu iubește pe oameni și nu este în stare să trezească și să câștige iubirea lor. Intre el și ascultătorii săi, trebuie să existe un respect și o iubire reciprocă.

Este însă un lucru foarte interesant în legătură cu această iubire din partea noastră. Când noi iubim pe oameni, ei simt în mod precis faptul acesta, ca și atunci când nu-i iubim. Nu este nevoie să purtăm o placardă pe pieptul nostru prin care să proclamăm acest fapt. Iubirea va fi înscrisă pe toate faptele noastre. Ea se va manifesta în tonul vieții noastre, în mimica feței noastre, în fiecare mișcare a noastră în fiecare cuvânt sau acțiune a noastră. Prin orice legătură a noastră cu viața înconjurătoare se va răspîndi solia acestei iubiri, dacă ea se află în inima noastră.

Pentru misionar, iubirea, este cel mai necesar obiect din bagajul său. Ea este o limbă universală, înțeleasă sau mai bine zis simțită de oricine, constituind o elocvență de care poate că nici nu-ți dai seama. Nici un lucru mai mare decât acesta, nu poate fi luat cu sine; cu nici un chip nu trebuie să-i lipsească. Un slujitor al Evangheliei, deci dacă vrea să lucreze cu succes în via Domnului, trebuie să iubească sufletele pentru care lucrează.

Orice prejudecată trebuie îndepărtată

Un predicator nu ar trebui să nutrească nicio dată în inima lui vreă prejudecată împotriva vreunei persoane sau vreunui popor. Nu importă ce limbă vorbește cineva sau care este culoarea pielii lui, ce fel de obiceiuri are sau care ar fi starea lui materială sau culturală. Noi trebuie să iubim pe toți oamenii, dacă vrem să-i atragem spre Hristos.

Un misionar care lucrase mult timp în Africa, istorisea următoarele:

„Una din cele mai mișcătoare scene pe care le-am văzut vreodată în viața mea, a fost aceea care s-a întâmplat cu ocazia unei adunări în tabără. Un om care se apropia de sfârșitul vieții sale, suferind de tuberculoză, a cerut să vină câțiva predicatori să se roage pentru el. Mergînd la coliba lui, l-am găsit culcat pe pămînt, pe așternutul lui. Drept pernă avea o bucată de lemn îmbrăcată în pînză. Soția lui care era de față, dorea și ea să ne rugăm pentru soțul ei bolnav. Ei erau fericiți de vizita noastră în care vedeau dovada iubirii și a împreunei noastre simțiri frățești. Am ingenunchiat cu toții și ne-am rugat cu deosebire pentru cel suferind. Niciodată nu voi putea uita felul în care acel om primitiv și sărac, își prezenta cu lacrimi cererea lui înaintea lui Dumnezeu, dovedind o credință tare și o încredere desăvîrșită în Dumnezeu. Sărac și bolnav, la un pas chiar de moarte, omul acela nu dorea altceva de la Dum-

nezeu, decât asigurarea că este iubit, iertat și primit de El. Aceasta îi era de ajuns. Faptul acesta dovedește pe de o parte că oamenii, oricum ar fi și oriunde s-ar afla ei doresc după iubire și simt atunci cînd sint iubiți; iar pe de altă parte, dovedesc că sint în stare să înțeleagă planul lui Dumnezeu, să se atașeze Lui și să merite astfel harul mîntuirii, ca oricare alt om alb. Sf. Apostol Petru redă atît de bine faptul acesta, în cuvintele: „In adevăr, Dumnezeu nu este pîrtinitor, ci în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănire, este primit de El”. Fapte 10, 34.35.

Dumnezeu iubește pe oricine și ar dori ca toți să devină ascultători de voia Lui. El iubește și pe omul simplu din popor, cum era cazul cu africanul bolnav, după cum iubește și pe un conducător de popor. Orice ființă omească are preș în ochii lui Dumnezeu. La Dumnezeu nu contează faptul că cineva este bogat sau sărac, învîțat sau neinvîțat, alb sau negru, că deține o slujbă însemnată sau nu. Ceeace contează este faptul, dacă omul are iubire de Dumnezeu, în inima lui. Aceasta îl face prețios în ochii lui Dumnezeu.

Nu avem niciun motiv să credem că noi am fi mai superiori decât persoanele din adunarea noastră fie ei țărani, muncitori sau orice ar fi. S-ar putea ca hainele noastre să fie mai deosebite decât ale lor; dar nu hainele fac valoarea unui om. Iubirea pe care o nutrim pentru oameni, aceasta o prețuiește Dumnezeu. Dacă îi iubim așa cum ne-a iubit Domnul Hristos, dacă îi purtăm pe inima noastră, dacă ne rugăm cu ei și pentru ei, dacă ne gîndim mereu la ei și ne amintim mereu de ei și vorbim despre ei, dacă arătăm un interes sincer și adinc pentru ei, pentru salvarea lor din păcate, atunci Dumnezeu notează toate acestea și binecuvîntează sufletele noastre.

O predică lipsită de iubire, nu poate înălța pe oameni. Se poate că ea este perfectă în ce privește forma și prezentarea ei, dar ea este lipsită de viață, dacă nu se găsește într-însa iubirea lui Dumnezeu. Nu importă cîtă elocvență dovedim, sau cît de mișcător ar fi limbajul pe care îl folosim, nici cît de puternice ar fi argumentele noastre. Fără de iubire, predica noastră nu valorează nimic. Iubirea, izvorăște din inima omului care trăiește în strînsă legătură cu Dumnezeu. O logică rece, nu va conduce pe oameni să-și recunoască și să-și părăsească păcatele lor. Oamenii nu se convertesc pe temeiul rațiunii. Iubirea lui Dumnezeu întrece orice rațiune. Înțelegerea planului de mîntuire este de-asupra oricărei rațiuni, deasupra logicei sau talentului de vorbire; ea este rezultatul iubirii.

Iubirea ușurează calea

Iubirea este întrefesută în planul de mîntuire. Ea este un foc care arde în inima noastră, și cînd oamenii cărora li se predică Evanghelia simt că sint iubiți, ei vor urma bucuos

Evangelhia. Atunci nu va fi greu cuiva de a primi Spiritul Profeției, sau unui începător de a părăsi obiceiul jumatului sau al beției. O femeie va renunța la podoabele ei atunci când în inima ei se va trezi iubire pentru Domnul Hristos. Totul trebuie făcut în spiritul iubirii, pentru aceia pe care dorim să-i ajutăm. Iubirea servește, iubirea suportă, iubirea cîștigă sau cucerește.

Este de datoria noastră să lucrăm cu tot sufletul nostru și să cheltuim toată energia noastră într-o iubire caldă, asemenea iubirii Domnului Hristos, în favoarea sufletelor care doresc după Dumnezeu. Dacă un predicator va face lucrul acesta el ar putea să meargă în orice colț al lumii și pretutindeni va fi în stare să atragă pe oameni la Domnul Hristos. E adevărat că există oarecari dificultăți în ce privește limba și condițiile de trai, dar aceste dificultăți nu vor constitui un obstacol real în calea unui predicator care are o inimă plină de iubire. Iubirea ne va ajuta să ne adaptăm oamenilor oriunde s-ar afla ei.

Cel mai potrivit timp pentru instruire

Chiar dela începutul experiențelor lor creștine, este bine să prezentăm oamenilor, în mod iubitor, toate punctele noastre de credință. Fie că este vorba de porunca a doua sau a patra, fie că este vorba de faptul că noi sîntem numai administratori vremelnici ai bunurilor încredințate nouă de Dumnezeu, avînd datoria de a-I consacra ce este al Lui, toate trebuie prezentate de la început, înaintea tuturor, înainte de a deveni membri ai Comunității, însă cu deosebită grijă iubitoare. Dacă vor fi convinși, în mod iubitor, de faptul că ceea ce le spunem nu este o părere a noastră și nici chiar numai o regulă a Bisericii ci este voința lui Dumnezeu, oamenii vor accepta bucuroși să se conformeze la toate de la început.

Iubirea dă serviciului adevărata valoare

Dacă ne gîndim la văduva cea săracă și la cei doi bănuși ai ei, aruncați în cutia de daruri, atunci când Domnul sta de-o parte și privea, putem înțelege pentru ce Mintuitorul a spus că ea a dat mai mult decît toți ceilalți.

Domnul Hristos cunoștea foarte bine ce este în om. Văduva aceea săracă s-a apropiat cît mai neobservată. Probabil că era în vîrstă, avea o fire timidă sau era suferindă. Ea se urcă pe treptele de marmoră albă și în cele din urmă găsi cutia unde se depuneau darurile. Îi era rușine că darul ei era așa de neînsemnat. Ea, deznodă batisa și în umilință lăsă să cadă cei doi bănuși în deschizătura cutiei de daruri și apoi plecă. A fost însă cineva care a văzut-o și a notat fapta ei. Domnul Hristos a chemat pe ucenicii Lui, care stăteau în jurul Său, așteptînd să vadă ce va face El, și le-a spus: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat

mai mult decît toți cei ce au aruncat în vistierie.” Marcu 12, 43.

Valoarea acestui dar nu stătea în suma oferită, ci în iubirea pe care a manifestat-o această femeie sărmană pentru Dumnezeu. Tot astfel stau lucrurile și astăzi: iubirea din inimile noastre face ca tot ce dăm și ce facem noi, să aibă valoare în ochii lui Dumnezeu. Iubirea pentru Hristos, de a suferi și de a face totul pentru alții, pentru ca să-i ajutăm să devină creștini, aceasta face ca viața noastră să aibă preț înaintea lui Dumnezeu, și nicidecum poziția noastră sau meritele pe care le-am fi cîștigat prin anumite succese ale noastre. Oamenii prețuiesc adeseori prea mult pe alți oameni, însă Dumnezeu apreciază pe fiecare după dreptate. Valoarea noastră în ochii Lui depinde de măsura iubirii care locuiește în inima noastră față de acei oameni pe care Domnul vrea să-i salveze. Acest lucru este adevărat cu privire la fiecare creștin, cu privire la fiecare membru al Bisericii, nu numai cînd este vorba de un predicator sau de un învățător. Cu cît iubirea noastră față de oameni este mai mare, cu cît dorința noastră este mai puternică de a-i vedea mintuiți, cu atît mai bine vom sluji Maestrului nostru.

Putem să-i iubim de toți dacă vrem

Condiția principală a succesului nostru ca slujitori ai Evangheliei se află în capacitatea noastră de a iubi pe toți oamenii în orice situație s-ar afla ei. Unii nu iubesc decît un număr restrîns de oameni, pe aceia care sînt de aceeași naționalitate sau de aceeași treaptă socială cu ei. Dumnezeu ne dă un dar minunat dacă dorim să iubim pe toți oamenii și anume El ne face în stare să putem iubi pe toți oamenii. Este un lucru minunat de a constata cum se schimbă concepția noastră despre acei oameni, pe care noi încercăm să-i iubim. Îndată ce facem cunoștință cu acești oameni ne vom simți atașați de ei și cînd ajungem să-i cunoaștem, îi vom și iubi. Inimile noastre se vor lărgi într-o iubire caldă față de ei și oamenii vor deveni tot mai prețioși pentru noi, în timp ce vom lucra pentru ei plini de iubire.

Domnul Hristos a fost cel mai mare iubitor de oameni care a trăit vreodată pe pămîntul nostru. El a iubit pentru a salva, a iubit pentru a servi. El a văzut nevoia omului și S-a dăruit pe Sine Insuși ca să salveze pe om. Apostolul Pavel ne spune că El învăța pe popor și plîngea în acelaș timp. Aceasta însemnează lucrarea de predicare și anume să transmiți harul lui Dumnezeu oamenilor pe care îi iubești. Dumnezeu va accepta o asemenea slujbă.

Dumnezeu poate să facă lucruri minunate prin noi dacă iubim cu adevărat pe semenii noștri, dacă-i purtăm pe inima noastră și ne rugăm în mod serios pentru ei.

Eu ajutorul lui Dumnezeu, avem fericita ocazie ca și în anul 1957, să comemorăm în pace și cu un bogat bilanț de realizări, marea zi de 23 august. Această comemorare ne amintește despre marele act istoric de la 23 august 1944, care este un eveniment luminos și fericit pentru viața poporului nostru în general, și pentru noi, ca credincioși în special. Este absolut necesar să prețuim, minunata intervenție a Bunului Dumnezeu în favoarea copiilor Săi. Pentru a înțelege la justa valoare actul măreț de la 23 august 1944, este necesar să evocăm pentru membrii cultului nostru, zguduitorul situație din perioada de oprire religioasă prin care am trecut înainte de această memorabilă zi.

Să ne gândim la perspectivele sumbre ce le avea Cultul nostru, prin măsurile de interdicere a existenței lui legale. În fața fraților și surorilor noastre care voiau să servească în credința lor lui Dumnezeu, stătea perspectiva temniței și a amenințărilor de tot felul. Este imposibil de redat tot calvarul acestui trecut întunecat. Stăruie însă în amintirea noastră, fapte de adevărată barbarie, săvârșite în timpul prigoanei religioase, dezlanțuite împotriva adventiștilor. Înainte, și în deosebi în perioada dictaturii din timpul războiului, drepturile cetățenești și libertatea de conștiință prevăzute de legi și constituție, au fost călcate în picioare după bunul plac, de cei ce au prigonit fără cruțare pe adventiștii de ziua șaptea.

Acte de cruzime și intoleranță au fost săvârșite împotriva noastră. Pe alocurea s-au inițiat adevărate acțiuni de stirpăre a celor ce cutezau să gîndească și să se incline lui Dumnezeu, după convingerile lor, căpătate pe baza Cuvîntului scris în Biblie. În pornirea de a înăbuși ori ce gîndire nouă, — înainte de 23 august — s-a violat în modul cel mai brutal, „libertatea de conștiință”, drept consfințit oricărui om conștient și cinstit. Pentru convingerile lor religioase, fără nici un alt motiv, decît acela de a fi adventist, numeroși membri ai Cultului nostru, au fost ridicăți de la casele lor, maltratați și chinuți, purtați pe jos, excortați de jandarmi din post în post, zile și săptămîni de-a rîndul. Bătuți pînă la sînge, chinuți pînă ce au căzut în agonie, legați de mîini și de picioare în poziții chinuitoare, cu picioarele în butuci, dați să fie mușcați de ciini poliștiști, ținuți dezbrăcați afară în ger de iarnă, și alte feluri de torturi, formează cortegiul nelegiurilor fără seamăn, săvârșite împotriva adventiștilor înainte de 23 August 1944.

Se inventau împotriva lor, fel de fel de învinuiri imaginare, pe baza cărora li se dresau acte de trimiteri în judecata instanțelor civile și militare unde erau condamnați în mod excesiv pînă la zeci de ani de închisoare. Mulți, din cauza suferințelor au murit. Nici copiii n-au scăpat de acest martiraj. Cunoaștem cazuri zguduitoare cînd reprezentanții autorităților, arestau pe mame pentru a fi trimise în judecată învinuite că au cîntat imnuri religioase. Ele își strîngeau copiii la piept, în momentele dureroase ale despărțirii. Cu brutalitate au fost smulși, trînțiți la pămînt și înfricoșați încît, unii copii au înebunit iar alții speriați s-au îmbolnăvit grav murind din această cauză.

În aceste împrejurări teribile pentru Cultul nostru și pentru viața membrilor lui, nu găseam nici o înțelegere la autoritatea oficială opresoare. Am trăit zile grele și am suferit cumplit, fapte ce nu se pot uita!

Așteptam o zi a eliberării. O așteptau frații și surorile închisi în temnițe; o așteptau copiii rămași singuri acasă, soțiile despărțite de soții închisi; cereau și așteptau această zi toți cei ce se zbăteau în suferință;

o cerea dreptatea și umanitatea; pentru ea s-au rugat mii de ființe oprimate; pentru această zi ne-am rugat și noi și ea a venit în ziua de 23 August 1944. Ea este ziua eliberării Patriei, ziua libertății noastre. Zi dorită de muncitorul care voia să fie liber, zi, dorită de credinciosul care voia de asemenea să muncască cu rîvnă la zidirea unei vieți mai bune, și să se incline lui Dumnezeu liber în credința lui rațională. Am strigat la Dumnezeu, cînd ne zbăteam ca pasărea în lațul păsărarului, și El a făcut ca „lațul să fie rupt, și noi am scăpat”.

Ziua de 23 August, are o dublă și foarte importantă însemnătate pentru noi. Ea se fixează în istoria poporului nostru ca o piatră de hotar între un trecut întunecos de intoleranță, nedreptate, exploatare și război, și între un viitor luminos, de libertate, dreptate, de pace și de mari prefaceri sociale în toate compartimentele vieții. Pentru aceasta, ziua de 23 August înseamnă linia distinctivă care desparte în viața socială și de Stat ce a fost vechi de ceia ce este nou, și trecutul întunecos de un viitor mai bun.

Această mare cotitură istorică este evenimentul pe care noi îl privim în lumina Cuvîntului, și descoperit, ca fiind prevăzut în planul lui Dumnezeu, și condus de El pînă a luat ființă o nouă etapă în istoria omenirii. În analele istoriei, dezvoltarea națiunilor, ridicarea și dezvoltarea popoarelor și marile mișcări sociale, apar ca dependente de voința și vitejia omenescă. Dar în Cuvîntul lui Dumnezeu, noi putem vedea că înapoi, deasupra și în toată întinderea oricărei înaintări omenesci, trimiși Celui Atotmilostiv împlinec în mod hotărît toate planurile Sale. În Biblie avem descoperită adevărata și completa filozofie a istoriei.

Profetul Isaia, prezicea cu mai mult de peste o sută de ani, nașterea lui Cir regele Perșilor. În raportul despre lucrarea specială ce avea să facă pentru pregătirea căii de reîntoarcere a fiilor lui Israel, zice: „Așa vorbește Domnul către unsul Său, către Cir, pe care-l ține de mină, ca să doboare neamuri înaintea lui; și să-i deschidă porțile, ca să nu se mai închidă. Eu voi merge înaintea ta, voi netezi drumurile muntoase, voi sfărîma ușile de afamă și voi rupe zăvoarele de fier. Iți voi da visterii ascunse, bogății îngropate, ca să știi că eu sînt Domnul care te chem pe nume, Dumnezeul lui Israel”. Is. 45, 1—3.

Noi adventiștii, odată cu zorile zilei de 23 August, am primit binefacerile principiilor democratice aparate de regimul democrat popular, și deplina libertate religioasă care ne este scumpă nouă și pe care o prețuim cu scumpătate. De aceea, rămîne 23 August, o zi de scumpă amintire pe care ne-a dat-o Bunul Dumnezeu, și pe baza Cuvîntului Său, păstrăm Inaltei Cîrmuirii din țara noastră, aleasă prețuire, devotament și loialitate.

Să ne unim simțimintele cu psalmistul David, cu ocazia acestei comemorări, potrivit îndemnului: „Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui. Așa să zică cei răscumpărați de Domnul, pe care i-a izbăvit El din mîna vrăjmașului”. Ps. 107, 1,2. „Cînd a adus Domnul înapoi pe prinșii de război ai Sionului, parcă visam. Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie, și limba de cîntări de veselie. Atunci se spunea printre neamuri: Domnul a făcut mari lucruri pentru ei! Da, Domnul a făcut mari lucruri pentru noi și de aceea sîntem plini de veselie”. Ps. 126, 1—3.

Domnul să binecuvînteze Patria și Biserica noastră cu pace și prosperitate spre binecuvîntarea întregului popor.

CURĂȚENIA CORPORALA

S. N.

Persoanele care se bucură de sănătate, cu niciun chip să nu neglijeze curățenia corporală obținută prin îmbăierie. Pe orice cale ar fi, e

necesar să faci baie de două ori pe săptămână. Cei ce nu sînt sănătoși, au impurități în sînge, și pielea corpului nu se află într-o stare bună. Mulțimea de pori, tot altele guri prin care respiră corpul, devin îmbicsite și pline cu materii neșositoare. Pielea are nevoie să fie curățată în totul și pe deplin, pentru ca porii să-și poată săvîrși lucrarea lor eliberînd corpul de impurități. De aceea persoanele slăbite și bolnave au neapărată nevoie de avantajile și binecuvîntările îmbăierii de două ori pe săptămână și chiar de mai multe ori cînd este absolut necesar.

Fie că o persoană este sănătoasă sau bolnavă, respirația se face mai liber și mai ușor dacă se face îmbăierea. Prin îmbăiere mușchii devin mai flexibili, mintea și corpul se întăresc, cugețarea este mai luminoasă și fiecare facultate devine mai vioală. Îmbăierea este un liniștitor al nervilor. Ea promovează transpirația generală, grăbește circulația, învinge piedicile din organism și lucrează cu folos asupra rinichilor și căilor urinare. Îmbăierea ajută intestinului, stomacului, ficatului, dînd energie și o nouă vitalitate fiecăruia. Ea promovează deasemenea digestia. În loc ca organismul să fie slăbit, din contră, este întărit.

În loc să crească primejdia răcirii, baia dacă este bine luată, întărește organismul împotriva răcirii pentru că circulația sîngelui este îmbunătățită, iar organele interne care au fost mai mult sau mai puțin congestionate, sînt ușurate, pentru că sîngele este adus la suprafață și se obține un curent de sînge mai regulat și mai ușor prin toate vasele sanguine.

Un semn exterior al curățirii interioare.

Chiar dacă nu avem confortul necesar, noi să învățăm că nu trebuie să fim murdari sau

dezordonafi în persoana sau în casa noastră. Pe această linie trebuie să se dea ajutor aceluia care par a nu înțelege însemnătatea și valoarea curățeniei. Ei trebuie să fie învățați că acei care reprezintă pe Inaltul și Sîntul Dumnezeu, trebuie să țină sușletele lor în curățenie, și că această curățenie trebuie să fie extinsă asupra îmbrăcăminții lor, și asupra oricărui lucru din casă, așa fel încît ingerii slujitori să aibă dovada că adevărul a lucrat schimbarea în viață curățînd sușletul și rașinînd gusturile. Cei care după primirea adevărului nu fac schimbarea în cuvînt și purtare, în îmbrăcăminte sau în lucrurile din jurul lor, unii ca aceștia trăiesc pentru sine, iar nu pentru Hristos. Ei nu au fost creați din nou pentru Hristos Isus, în curăție și sfințenie.

Unii sînt foarte dezorganizați în persoana lor. Ei au nevoie să fie călăuziți de către Duhul Sînt, ca să se pregătească pentru un cer curat și sînt. Dumnezeu a declarat copiilor lui Izrael cînd au venit la muntele Sinai pentru a auzi proclamarea Legii Sale, că ei trebuie să se apropie cu trupuri curate și veșmînte curate. Astăzi poporul Său trebuie să-L onoreze prin obiceiuri stricte în curățenie.

Creștinii vor fi judecați după roadele pe care le aduc. Adevăratul copil al lui Dumnezeu va fi curat. În timp ce trebuie să fim în gardă împotriva împodobirii neșositoare și risipei, nu trebuie să fim nepăsători și indiferenți cu privire la aparența noastră exterioară. Orice lucru în legătură cu persoana noastră și cu casele noastre, trebuie să fie curat și atrăgător. Fiecare din noi trebuie să învețe însemnătatea prezentării unei ținuțe în îmbrăcăminte și curățenie care să fie mai presus de orice critică, o ținuță în îmbrăcăminte și curățenie, care să onoreze pe Dumnezeu și adevărul Său.

F A R I S E U L

Șezînd în templu, fariseul, de mult norod înconjurat, Deodată mîinile-amîndouă spre ceruri și le-a ridicat Și-apoi, cu inima cuprînsă de o mîndrie foarte mare, Rosti această rugăciune în totul plină de-ngîmfare: „Îți mulțumesc din sușlet, Doamne, îți mulțumesc de

mii de ori
Că nu sînt rob al făr-delegii cum sînt atîția muritori.
Eu hrăpăreș nu sînt din fire; la ce au alții nu rivnesc;
Ba, dimpotrivă, toți săracii la mine sprijin bun găsesc.
Pe nimeni, Doamne, pînă astăzi, pe nimeni n-am

nedreptățit;
Neprihănită mi-a fost fapta, și gîndul — tot neprihănit.
Ca vameșul ce-mi stă alături n-am fost și nu sînt

vinovat
Căci niciodată de la alții, prin stoarceri, bani eu n-am
luat.

Postesc ades; postesc anume de două ori pe săptămîină
Și-atunci în gură nu pun carne, nici brînză, ouă sau
smîntînă.

Eu zeciuală dau din toate: din chimen, izmă și mărar;
Om mai cucernic decît mine se află astăzi foarte rar“.
Așa grăit-a fariseul... Și-apoi spre casă a pornit,
Dar după cum spun înțelepții ce-n Evanghelii au citit,
El nicidecum acasă, bietul, nu s-a întors mai îndreptat.
Și-aceasta, pentru ce? Fiindcă, pe sine, prea s-a înălțat.
Din Lege fariseul mîndru știa învățături o mie,
Dar una foarte însemnată n-o cunoștea, îmi pare mie.
Anume, nu știa că Domnul pe toți cei mîndri îi smereste
Și că smeriților de-apururi iertarea, Sa le-o dăruiește.

IOAN BATRINA-VOIVODENI

Vrei să fii desăvârșit?

FII PRIETENOS ȘI BINEVOITOR

Prel. de O. P. HERMANN

La o intrare într-un spital însemnat este așezată o inscripție care îndeamnă pe fiecare vizitator să se poarte cât mai prietenos. „Să nu exprimi niciodată un cuvânt neprietenos în acest spital. Păstrează privirile tale triste pentru alte locuri. Dacă nu poți să zîmbești și dacă nu poți exprima pe fața ta bucurie, atunci te rugăm amină vizita pentru o altă ocazie”.

Un zîmbet prietenos conține ceva deosebit. Dar cu toate comorile lumii nu poți cumpăra ceea ce conține zîmbetul prietenos care vine din inimă. Omul este în stare să-și însușească această virtute frumoasă educîndu-se. În multe magazine, de exemplu, conducerea caută să învețe, prin diferite mijloace, pe angajații lor cum să-și însușească o purtare cât mai prietenoasă, binevoitoare, arătînd totodată o plăcută zîmbire față de clientela magazinului. Și într-adevăr această metodă este incununată cu succes și vânzarea crește. Dar această metodă nu aduce succesul dorit și așteptat, la persoanele care ridică numai colțul gurii în sus, acesta nu este zîmbetul adevărat. Zîmbetul adevărat se dă pe față prin privirea ochilor și într-o plăcută expresie a feței. Cineva a spus, că la un zîmbet adevărat ochii zîmbesc la fel ca și buzele omului, iar zîmbetul lor trebuie să izvorască dintr-o inimă veselă și prietenoasă.

Undeva într-un oraș, exista o cofetărie unde o tînără foarte prietenoasă se îngrijea de servirea clientelei. Dar așa cum se întîmplă cu fiecare om, și această tînără a avut cîte-o zi cînd lucrurile n-au mers așa cum dorea. A venit și pentru ea o zi plină de amărăciune. Era foarte oboșită și simțea o apăsare sufletească. Era și răcită și din nenorocire scăpă o tavă cu prăjituri... Timpul trecea foarte încet, ceasul de abia se mișca și pînă la plecarea ei spre casă erau încă ore întregi. Deodată cum sta ea așa pe gînduri, se deschise ușa și o femeie modestă intră zîmbind în prăvălie. Această femeie se apropie de tînăra vînzătoare și îi dădu o pachețel spunînd următoarele: „Am primit de la o prietenă o duzină de batiste frumoase, iar eu la rîndul meu vi le ofer Dvs.”. „Pentru mine?” exclamă tînăra foarte mirată.

Femeia confirmînd cele spuse dădu din cap și continuă: „Da, pentru dvs. Sînteți mereu așa de serviabilă și prietenoasă! Simt într-adevăr o plăcere să vă vizitez prăvălia. O, de cîte ori nu am plecat foarte încurajată de la dvs., pentru că zîmbetul și bunăvoința dvs. mi-au făcut mult bine. Micul meu cadou nu este nimic față de cele ce mi-ați oferit dvs. El exprimă numai o recunoștință”.

Ce bucuroasă a fost de data aceasta tînăra vînzătoare! „Vă mulțumesc, le voi păstra ca o plăcută amin-

tire, și dacă se va întîmpla ca să mai am zile care ar putea să mă indispună, mă voi gîndi la dvs. și la batistele frumoase ce mi le-ați oferit. Vă mulțumesc încăodată!”.

Viața noastră poate să devină așa de frumoasă, dacă ne vom exprima prietenos și vom manifesta bunăvoință față de cei din jurul nostru, și vom arăta pe această cale că îi prețuim și stimăm. Ce viitor vor avea copiii care de mici vor fi învățați să cultive această virtute. Fericirea omeniilor depinde în mare măsură de obiceiurile pe care le învață cei mai tineri, care alcătuiesc societatea de mîine. Și într-adevăr această virtute este una dintre cele mai atrăgătoare și frumoase, aducînd și multe binecuvîntări alții persoanei care are această însușire cit și celor către care este manifestată. O manifestare prietenoasă față de părinți este de altfel o datorie, care tocmai atunci trebuie să fie manifestată mai mult ca oricînd, cînd aceștia au ajuns la o vîrstă înaintată și sînt încărungiți. Tocmai oamenii mai în vîrstă, care nu mai pot avea parte de altele bucurii pe care le oferă viața, au nevoie de o atenție și purtare prietenoasă față de dîșii, așa încît ultimele zile ale lor pe acest pămînt să fie cit mai plăcute posibil. Ce frumoase pot să devină zilele din amurgul vieții pentru acești părinți, care s-au oboșit și jertfit pentru copiii lor! Și nici „viitorii” bătrîni nu se vor teme de zilele bătrîneții cu necazurile lor.

Cîte căminuri nu se distrug, numai din cauză că această virtute este complet neglijată și uitată. Cu alții din jurul nostru sîntem prietenoși și amabili, dar cu cei din căminul nostru uităm adesea să facem aceasta.

Odată într-un tren, s-a constatat o bunăvoință și o purtare prietenoasă deosebită a unuia dintre insoșitorii trenului, încît purtarea sa a atras privirea multora asupra lui. Una dintre femeile care discuta despre purtarea acestui insoșitor, făcu următoarea observație: „Sperăm să fie așa nu numai cu noi, cu străinele, ci și acasă cu soția sa”. O cit de amabili sînt de multe ori bărbații cu alții, cu străinii, iar acasă sînt cu totul lipsiți de amabilitate. Ce tristă e această constatare. Nicăeri nu este această virtute așa de necesară ca acasă în căminul propriu, unde grijile și necazurile vieții contribuie de la sine la indispoziție și descurajare.

Un cuvînt prietenos, o privire încurajatoare vor face mult și vor încuraja pe cei din jurul nostru.

Și ca ultim gînd, bunătaea, purtarea prietenoasă și atitudinea binevoitoare aduce în cele din urmă cel mai mare cîștig celui care le oferă. Și în aceste lucruri se potrivesc cuvintele: „O privire prietenoasă înveselește inima”. Prov. 15, 30 p. p.

„El trebuie să crească iar eu să mă micșorez“

Continuare
din pag 2

așa ceva, rezultatul nu e
decît pierderea de suflète.

Oridecîte-ori se ivesc impre-
jurări care amenință cu formarea de despărțiri,
trebuie să urmăim pilda lui Isus și a lui Ioan
Botezătorul.

Ioan fusese chemat pentru a fi conducătorul
unei reforme. Din cauza aceasta ucenicii erau
în primejdie de a fixa atenția asupra lui, cre-
zînd că succesul lucrării ar depinde de lucrarea
lui, și pierzînd din vedere faptul că el era nu-
mai o unealtă prin care lucrase Dumnezeu.
Dar lucrarea lui Ioan nu era îndestulătoare,
pentru a pune bază Bisericii creștine. După
încheierea misiunii lui, trebuia să se facă altă
lucrare, pe care mărturisirea lui n-o putea în-
deplini. Ucenicii lui nu înțeleseseră lucrul acesta.
Cînd văzură că se prezintă Hristos și că ia
lucrarea, se umplură de gelozie și nemulțu-
mire.

Încă mai există această primejdie. Dumnezeu
cheamă un om pentru a face o anumită lucrare ;
și cînd a mers cu ea pînă acolo unde se pricepea
să o ducă, Domnul aduce pe alții pentru a
merge mai departe. Dar, ca și ucenicii lui Ioan,
mulți gîndesc că succesul lucrării depinde de
primul lucrător. Atenția e legată de om în loc
de Dumnezeu; începe gelozia și lucrarea lui
Dumnezeu e mînjită. Cel care e onorat în felul
acesta necuvenit, este dus în ispită de a cultiva
încrederea în sine. El nu-și dă seama că de-
pinde de Dumnezeu. Oamenii sînt deprinși
a se încrede în om pentru a fi conduși; în
felul acesta cad în greșală și ajung departe
de Dumnezeu.

Lucrarea lui Dumnezeu nu trebuie să poarte
chipul și inscripția omenească. Din timp în timp
Dumnezeu va scoate la iveală oameni ai Lui,
prin care se pot realiza mai bine planurile Lui.
Fericii sînt aceia care sînt atunci gata să
spună împreună cu Ioan Botezătorul: „Trebuie
ca El să crească, iar eu să mă micșorez“.

C. A.

Răspunsul la întrebările „CUNOAȘTEȚI“, din revista nr. 4 — aprilie

1. Saul. 1. Sam. 10, 22—24
2. Ps. 141, 2; Apoc. 5, 8; 8, 3
3. Ier. 11, 16; Osea 14, 6; Rom. 11, 17
4. Fapțe, 1, 14
5. Ioan 19, 25

MEDITAȚI ASUPRA SUBIECTULUI: BLINDEȚEA, un rod al DUHULUI SFINT

Aceia care simt nevoia lor de Hristos, aceia care plîng
din cauza păcatului și stau împreună cu Hristos în școala
durerii, vor învăța blindețea de la divinusul Învățător.

Despre Moise s-a făcut declarația că el era cel mai
blînd om de pe fața pămîntului. Domnul Isus Hristos
pune blindețea printre cele dintîi însușiri necesare
pentru Impărăția lui Dumnezeu. Chiar în viața și ca-
racterul Său se descoperea frumusețea dumnezeiască
a acestei virtuți.

Adevărata blindețe se va găsi numai la oamenii
care s-au golit de eul lor personal, pentru că tocmai
iubirea de noi înșine este o piedică în calea blindeței.
Cîtă vreme trăiește eul, sîntem gata să-l ferim de mor-
tificare sau de insultă; dar dacă a murit și viața
noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, atunci
nu ne va mai dura dacă nu vom fi băgați în seamă sau
vom fi disprețuiți. Atunci vom fi surzi față de reproșuri
și orbi față de dispreț și insultă.

Blindețea Domnului Hristos manifestată în cămin
și oriunde ne-am afla, va face fericiți pe cei ce-l lo-
cuiesc sau pe toți acei unde ea va fi manifestată. Blin-
dețea nu provoacă ceartă, nu dă nici un răspuns aspru,
ci liniștește firea iute, răspîndind o amabilitate care
va fi simțită de toți. Smerenia inimii, blindețea aceea
care este rodul rămînerii în Hristos, este adevărata
taină a binecuvîntării. „El slăvește pe cei blinzi, min-
tuindu-i“.

Prin blindețe, umilință și predare de sine, putem de-
veni moștenitori împreună cu El, atunci cînd „cei
blinzi... vor moșteni pămîntul“.

CUNOAȘTEȚI

1. Cum se numește cîntarea, în care corul începe: „Da-
ți-mi lumina din Scriptura Sfîntă“?
2. Cine a scris cîntarea „Cetate tare-i Dumnezeu“?
3. Cine a spus: „Suflétel meu mărește pe Domnul și mi
se bucură duhul în Dumnezeu, Mintuitorul meu“?
4. Cum se numește cîntarea, care s-a cîntat atunci cînd
vaporul „Titanic“ s-a scufundat în apele oceanului?
5. În care cîntare se află fraza: Ca și pămîntul neplouat
Te-aștept și eu prea sînselat?
6. Unde stă scris în Biblie: „Ca pana unui scriitor să-mi
fie limba“?
7. Cine a spus: „Este vreunul cu inimă bună? Să cînte
cîntări de laudă“.
8. Numește pe acela, care „cîrmuia muzica, fiindcă era
meșter și era „căpetenia muzicii între Leviții“ și unde
stă scris despre el?
9. În care cîntare a Psalmilor se găsește propozițiunea:
„Eu sînt pentru pace“?
10. Care mare compozitor a scris oratoriul „CREAȚIU-
NEA“?

CE ESTE UN ORATORIU

Încă de la început, în contrast cu Opera, Oratoriul a fost destinat pentru serviciile cu caracter religios spiritual. „Oratoriu“ înseamnă de fapt „sală de rugăciune“ și se referă sau își găsește originea la o sală de cult din San Girolamo della Charita în Roma, în care un călugăr evlavios, cu numele Filippo Neri, pe la anul 1550, a ținut pentru credincioșii pe care îi păstorea, așa numitele „exerciții spirituale“, adică niște ore biblice. Pentru aceste ocazii au fost folosite niște compoziții simple, și anume niște cântări de laudă pe trei voci, alcătuite de Giovanni Animuccia (1563) care de altfel se cunosc sub denumirea „Laudi spirituali“. Iar pentru ocazii mai mari și mai solemne au fost folosite compoziții mai însemnate pe cinci voci, care se cunosc sub denumirea de „Madrigali spirituali“ al căror compozitor este Giovanni Pierluigi, și care a primit după locul său natal și numele „da Palestrina“ (1525—1594). Aceste compoziții, în formă de dialog, executate de două coruri în mod alternativ, au fost foarte apreciate și ca urmare s-au răspândit destul de repede.

Aceste compoziții au fost scrise în limba populară italiană și de aceea sînt cunoscute sub denumirea „oratorio volgare“ dar pentru că aceste compoziții scrise în limba italiană nu au putut fi folosite în cadrul serviciilor bisericești, o altă formă de compoziții a oratorului „Oratorio latino“, al cărui text a fost luat din Biblia Vulgata, a ocupat pentru un timp locul lui „oratorio volgare“. Aceste compoziții sînt adesea în foarte strînsă legătură cu patimile și suferințele Dom-

nului Hristos. Cel mai renumit și neîntrecut compozitor al acestor „oratorio latino“ este Giacomo Carissimi, care este unic în felul său.

Oratoriul este apreciat și s-a menținut pînă în zilele noastre. Mulți compozitori cu renume mondial au scris diferite oratorii. Cităm cîtiva dintre ei: J. S. Bach „Weinachtsoratorium“ (oratoriul despre nașterea Domnului) iar cam în acelaș timp oratoriul ia un avînt uimitor prin compozitorul G. F. Haendel (1685—1759). Cele mai cunoscute sînt: „Estera“ (1731) primul său oratoriu; „Saul“ — „Israel în Egipt“ — „Iudas Macabăus“. „Iudas“, care conține minunatele cuvinte „Iată El vine încununat cu slavă...“ și renumitul oratoriu „Mesia“ cu corul care exprimă o adîncă bucurie prin „Halleluia“. Compozitorul F. Liszt a scris oratoriul „Hristos“ — R. Wagner: „Cina de iubire a apostolilor“. Dar în niciun caz nu putem trece cu vederea, vorbind despre oratoriu, compoziția măreață și unică în felul ei „Creațiunea“ de F. J. Haydn (1732—1809) care ste așa de maiestooasă încît chiar și compozitorul ei, la prima auditiie, adine mișcat simți un fior rece, care se transformă în cele din urmă în temperatură. Acest oratoriu este unul din cele mai populare, care vorbește despre creațiunea minunată a lui Dumnezeu, care laudă pe Creatorul ei dîndu-I slavă și cinste.

În concluzie putem spune că Oratoriul este un gen de muzică inspirată, prin excelență, de izvoare religioase.

O. P. H.

S P I C U I R I

— De ce se cere interzicerea experiențelor atomice? Stăruitoarele cereri pentru interzicerea experiențelor cu bombele atomice și cu hidrogen, sînt motivate de faptul că particulele radioactive, foarte dăunătoare sănătății, nu rămîn doar într-un spațiu restrîns, acolo unde se fac acele experiențe, ci ele sînt duse pe diferite căi, la mari distanțe. Astfel, apa poate fi injectată și peștii contaminați pot să ajungă la mari distanțe, apoi pescuiți și consumați pot produce îmbolnăviri grave. Curenții apelor pot duce la mari distanțe particulele radioactive. Norii pot fi infectați și fiind purtați de vînturi și curenții atmosferici la mari distanțe, fac ca odată cu ploaia să cadă pe pămînt particule radioactive care infectînd iarba, transmit vitelor particule radioactive și prin lapte, pot fi transmise oamenilor. Legumele pot fi infectate și viața poate fi astfel amenințată prin folosirea lor. Aerul poate fi deasemenea infectat și poate produce îmbolnăviri.

Oamenii de știință declară că radioactivitatea are urmări nebănuite și asupra eredității (transmiterii vieții).

— În Republica Mongolă, au început a fi scoase la iveală de către arheologi, ruinele vechei capitale a Imperiului lui Gingis Han.

— Expresia „Ris sardonic“, vine de la numele insulei Sardinia din Marea Mediterană. Acolo crește un fel de iarbă, despre care se credea înainte vreme că cel ce va mîncă din ea, va rîde pînă va muri.

— În Australia, un copac a ars timp de 2 ani și jumătate. Copacul, un uriaș arbore roșu de cauciuc, s-a aprins acum 30 de luni, în timpul unui incendiu în prerie (cîmp cu iarbă înaltă și deasă).

— Acerola, un fruct tropical, este cea mai bogată sursă de vitamina C, din cite se cunoaște pînă în prezent de către om.